

ἀλληλοπρόγονο τό, Κρήτ. ἀλληλοπρόγονον Κύπρ. λ-ληπορόνον Κύπρ. ληπορόνο Θήρ. ληόπρονο Νίσυρ. λημοπρόγονο Α.Κρήτ. Κύθν. λ'γουπρόγονου Λήμν.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀλλήλοπρόγονος. Πβ. ΣΞαν-
θουδ. ἐν Ἀθηνῶ 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 145.

Παιδίον ὀρφανὸν πατρὸς ἢ μητρὸς ἐν σχέσει πρὸς ἄλλο ὅμοιον παιδίον, τῶν ὁποίων οἱ γονεῖς πατὴρ χήρος καὶ μήτηρ χήρα συνῆψαν δεύτερον γάμον, ἥτοι ἀδελφὸς κατὰ σύμβασιν (ἐν σχέσει πρὸς τὸν πατριὸν ἢ τὴν μητρίαν τὸ παιδίον τοῦτο λέγεται *προγονὸς ἢ προγόνη*) ἐνθ' ἄν.: *Κάνουν - περνοῦν - τρώγουσαι σὰν τ' ἀλληλοπρόγονα* Κρήτ. *Τρώουνται σὰν τὰ λ-ληπορόνα* Κύπρ. Συνών. ἀλλή-
λα δέρεφι 1.

ἀλλήλος ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλλήλοῦς. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνῶ 29 (1917) 202.

Θόρυβος: *Ἦταν ἕναν ἀλλήλος, δὲν ἠμπόρεσα νὰ κατα-
λάβω τίποτε.*

ἀλληλοτρῶγομαι λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τῆς ἀρχ. ἀλληλοπαθοῦς ἀντων. ἀλλήλων καὶ τοῦ ρ. *τρῶγομαι*, δι' ὃ ἰδ. *τρῶγω*.

Κατὰ πληθ., ἐρίζομεν πρὸς ἀλλήλους ἢ βλάπτομεν, ἐξολοθρεύομεν ἀλλήλους: *Αὐτοὶ οἱ θυὸ ἀλληλοτρῶγονται*. Συνών. ἀλλήλοφαγώνομαι. Πβ. ἀλλήλομαχῶ.

ἀλληλούα ἐπιφών. κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ. κ. ἁ.) ἀλλαλούγια Λυκ. (Διβύσσ.)

Τὸ μεταγν. ἐπιφών. ἀλλήλουα (αἰνεῖτε τὸν Κύριον), ὃ ἐκ τοῦ Ἑβρ., εὐχρηστον ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ.

1) Ἡ λ. ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης, εἰς τὴν ὁποίαν φέρεται ὡς κατακλείς εὐχῶν ἢ ὕμνων ἐνθ' ἄν.: Φρ. *Κοντὸς ψαλμὸς ἀλληλούα* (ἥτοι ὁ συντομώτερος ψαλμὸς εἶναι τὸ ἀλληλούα. Ἐπὶ συζητήσεως, ἢ ὁποία πρέπει νὰ τελειώσῃ συντόμως, ἢ ἐπὶ ὑποθέσεως, ἢ ὁποία πρέπει συντόμως νὰ ἀχθῇ εἰς πέρας ἄνευ ἀναβολῶν καὶ ματαίων μακρῶν συζητήσεων) κοιν. *Εἶναι ἀλληλούα* (ἐπὶ τοῦ μεθύ-
σαντος. Ἡ σημασιολογικὴ μεταφορὰ πιθανῶς ἐκ τῆς ἀσταθείας τῶν ποδῶν καὶ τῶν ταλαντεύσεων τοῦ μεθύ-
σου. Πβ. ἀλλήλοισιάζω) Ζάκ. Πελοπν. (Δημητσάν.) Ἀλληλούα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Σάμ. *Ἐγινε ἀλληλούα ἀπὸ τὸ πολὺ πιεῖ* (ἔγινεν ἀναίσθητος ἐκ τῆς μέθης) Ἡπ. Ἀλληλούα, ἀλληλούα, *ὁκέπασον* (ἐπὶ πρᾶ-
ξεως γενομένης μετὰ σπουδῆς) Χαλδ. 2) Ὡς οὐσ., φυτὸν σφαιριανθὲς τὸ ἄλυπον (*globularia alypum*) τῆς τάξεως τῶν σφαιριδιοφόρων (*globulariaceae*) Ζάκ. (ἰδ. ΜΣτεφαν-
νίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 217).

ἀλληλουιάζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλλήλοῦς.

Μετβ. κινῶ τι ἔχων αὐτὸ ἀνηρτημένον ἢ κρατῶν ἀπὸ τῆς χειρὸς (ἢ σημ. προῆλθεν ἐκ πράξεως τοῦ ἱερέως, ὅστις λέγων ἀλληλούα κινεῖ ἅμα σταυροειδῶς δοχεῖον περιέχον ἔλαιον, ἐκ τοῦ ὁποίου χύνει σταυροειδῶς εἰς τὴν κολυμ-
βήθραν): *Ἀλληλούαξεν τὸ καντάριν τῷ ἔπ-πεσεν τὸ ροῖν* (ροδὶν=ἀντίβαρον). Καὶ ἀμτβ. κινεῖσθαι, ταλαντεύομαι.

ἀλληλουίζω Ζάκ. Πελοπν. (Ἀρχαδ. Κυνοῦρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλλήλουα.

Ἐμβάλλω εἰς τινα σύγχυσιν καὶ ταραχὴν (διὰ τὴν σημ. πβ. ἀλλήλος) ἐνθ' ἄν.: *Μ' ἀλληλούισε Ἀρχαδ. Ἀλληλούισε τοῖς γυναῖκες μὲ τοῖς στάχτες πῶχυνε Κυνοῦρ.*

ἀλληλοφαγιά ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀλλήλοφαγία.

Ἡ πρὸς ἀλλήλους φιλονικία, ἀλληλοεξόντωσις.

ἀλληλοφαγώνομαι ἀμάρτ. ἀλληλοφαώνομαι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλλήλοφαγιά.

Κατὰ πληθ., ἐρίζομεν πρὸς ἀλλήλους, βλάπτομεν, ἐξολοθρεύομεν ἀλλήλους: *Ἀλληλοφαώνουσαι οὐλὴ τὴν ὥρα*. Συνών. ἀλλήλοτρῶγομαι. Πβ. ἀλλήλομαχῶ.

ἀλλήλως ἐπίρρ. Κρήτ. Ρόδ. κ. ἁ. ἀνήλως Σῦρ. ἀνήλως Σῦρ. ἀλλήλους Κέρκ. ἀνήλους Μακεδ. (Βελβ. Μελέν. Χαλκιδ. κ. ἁ.) ἀνήλου Μακεδ. (Βέρ.) ἀλήλους Βιθυν.

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀλλήλως. Πβ. χρον. Μορ. στ. 197 (ἐκδ. JSchmitt). «νὰ ἐλθοῦν κ' ἐκεῖνοι μετ' ἐσᾶς, νὰ ἐνωθῇτε ἀλλήλως». Τὸ ἀλλήλους καὶ παρὰ Σομ.

Πρὸς ἀλλήλους, ἀμοιβαίως, συνήθως μετὰ τῶν προ-
σωπικῶν ἀντων. *μας, σας, των, τως, τους* ἐνθ' ἄν.: *Ἐφα-
γώθησαν ἀλλήλως των Ρόδ. Ἀνήλους τρώγουσι Μελέν. Ὁ
σπανὸς ποῦ κανε πῶς δὲν ἤκουε εἶδα λέανε οἱ δράκοι ἀνήλως
τωνε* (ἐκ παραμυθ.) Σῦρ. *Ἀνήλου τ'ς ὁμιλοῦν βλάχικα Βέρ.
Χτυπῶντας ἀλλήλους τους τοὺς βαρεῖους τους κλώνους Κέρκ.
Συνών. συναλλήλως.*

ἀλληστορῶ Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἀντων. ἄλλος καὶ τοῦ οὐσ. *ἱστορία*.

Μεταβάλλω ὄψιν ἐκ ψυχικῆς ταραχῆς, συγχύζομαι,
θορυβοῦμαι: *Τὸν εἶδα καὶ ἀλληστόρησα*. Συνών. ἀλλαξο-
μοῦρειάζω. Πβ. ἀλλαξοστορεῖζω.

ἀλληστρατίζω Πελοπν. (Καλάμ. Μάν.)

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἀντων. ἄλλος καὶ τοῦ οὐσ. *στράτα*.

1) Ἀμτβ. τρέπομαι ἄλλην ὁδὸν ἀντὶ τῆς συνήθους, παίρνω ἄλλον δρόμον. Συνών. *παραστρατῶ*. 2) Μετβ. ἐπὶ μεταφ. σημ. κάμνω τινὰ νὰ ἀποβάλλῃ τὸν εἰρμόν τῶν σκέψεών του, νὰ χάσῃ τὴν σειρὰν τῶν συλ-
λογισμῶν του, νὰ λησμονήσῃ ὅτι εἶχε νὰ εἴπῃ: *Μ' ἀλλη-
στράτισες*. || Φρ. *Τὸν ἀλληστράτισα 'ς τὸ ξύλο* (τὸν ἔκαμα νὰ
παραφρονήσῃ ἀπὸ τὸ πολὺ ξύλο).

ἀλληστράτισμα τό, Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλλήστρατίζω.

Παρεκτροπὴ ἐκ τῆς ὁδοῦ. Συνών. *παραστράτημα*.

ἀλληφορσινὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλλ'φορσ'νὸς Μακεδ. (Βελβ.)

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἀντων. ἄλλος καὶ τοῦ οὐσ. *φορὰ* ἀντὶ *ἀλλήφορσινός*. Τὸ σ κατὰ τὸ περυσινός, *χτε-
σινός* κττ. Ἰδ. ΣΨάλτην ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 90.

Ὁ εἰς ἄλλην ἐποχὴν, εἰς παλαιὰν ἐποχὴν ἀνήκων, παλαιός, παμπάλαιος.

ἀλλόβαφος ἐπίθ. Κύπρ. (Λεμεσ.)

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἀντων. ἄλλος καὶ τοῦ οὐσ. *βαφή*.

